

GLASLO SVOBODE

GLASILO NEODVISNE DELAVSKE STRANKE JUGOSLAVIJE

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo: Karl Marksa (preje Turjaški) trg 2, priid. — Naročnina za mesec 6, četrletno 18 Din. — Dopisi se ne vračajo.

Stev. 16.

LJUBLJANA, četrtek, 10. aprila 1924.

Leto II.

Opozicionalni blok in radikalsko-fašistovski režim.

Pašić-Pribičevićeva vlada ima ta glavni namen, da za vsako ceno obdrži doseđanji režim reakcije, brezpravnosti in profizakoničnosti. Ona usmerja vse korake in izdaja vse odredbe, imajoč pred očmi samo ta svoj cilj.

Vlada je sklenila tudi to, da vlada dalje brez parlamenta, v katerem nima več večine glasov.

Tako obnašanje radikalsko-fašistovske vlade zahteva energičen in odločen boj vseh onih, ki hočejo res vreči današnji režim, jasen in določen program, ki mora odgovarjati interesom zatiranih množic.

Opozicionalni blok je izdal svoj program, ki je daleč, daleč od tega, da bi vrgeł današnji reakcionarni režim iz tečajev. Program opozicionalnega bloka obsega v glavnem sledeče točke: 1. vzporeditev sil za onemogočenje nadaljnega obstoja doseđanje vlade, 2. stvoritev lastne vlade z mandatom, da izvede nove volitve, 3. zboljšanje stanja v državni upravi in boj proti korupciji, 4. rešitev važnejših zakonov (kot o invalidih, uradnikih, občinah, izenačenje davkov itd.) še pred volitvami.

To je torej program bloka, ki naj vrže današnji režim.

Mi vprašamo nato stranke, ki sestavljajo ta opozicionalni blok: kako se strmo glavi en režim? Gotovo ne drugače, kakor da se zada odločni udarec vsemu onemu, ki označuje in vzdržuje stari režim. Režima se ne vrže, ako se ne poruši vseh stebrov reakcije in če se ne pogleda stvarnosti v oči in ugotovi temu, po čemer streme zatirane ljudske množice.

Glavne značilnosti današnjega reakcionarnega, terorističnega in koruptnega režima smo že neštetokrat očiteli. Ta režim postavlja izven zakona ne samo komunistično stranko Jugoslavije, temveč vse bojovne razredne organizacije, ta režim onemogoča svobodno izražanje težnj in boj delavskega ljudstva, ta režim tepla najosnovnejše pravice samoodločbe narodov in zatira ter zapostavlja 7 milijonov ljudi nesrbske narodnosti, ta režim pripuša svobodno širjenje korupcije, nezakonitosti in pušča nezakazovane največje zločince nad delovnim ljudstvom.

Mi vprašamo blok: ali hoče do temelja izpremeniti monarhistično in centralistično vidovdansko ustavo, ki omogoča režim reakcije in terorja nad ogromno večino prebivalstva Jugoslavije?

Ali hoče takoj ukiniti največjo nezakonitost — zakonov o zaščiti države?

Milijoni kmetov propadajo brez zemlje ali stradajo na svoji majhni zemlji, današnji režim je za vse to slep in gluhi in štiti interese veleposestnikov, ag in begov. Ali hoče opozicionalni blok razdeliti to zemljo poljedelskim delavcem in siromašnim kmetom brez odškodnine, ali hoče znižati neznosne davke in druga bremena, med temi tudi samopašnost militarizma in policijskega ter žandarvskega aparata?

Narod hoče miru, a današnji režim mu pripravljaja vojne, izziva makedonsko prebivalstvo, medtem ko podpisuje »prijateljske« pogodbe s fašistovsko Italijo. Ali hoče blok vršiti politiko miru v interesu jugoslovanskega ljudstva in ne služiti roparskim namenom francoskega imperializma? Ljudstvo hoče prijateljstvo z zvezo socialističnih sovjetskih republik, v katerih vidi edinega iskrene-

MANIFEST proletariatu Slovenije za skupno proslavo 1. maja.

Že nad 30 let proslavlja mednarodni proletariati svoj bojovni praznik 1. maj in manifestira proti mednarodnemu kapitalizmu.

Danes, ko preživlja proletariati Jugoslavije dobo najhujše reakcije, zakona o zaščiti države, zatiranja delavskega gibanja, teptanja zakona o zaščiti delavcev in 8-urnega delovnika, najnasilnejšega postopanja buržuazije proti vsakemu boju delavcev in nameščencev za zboljšanje položaja, skratka, ko preživlja proletariati Jugoslavije dobo najbrezobzirnejše ofenzive kapitala proti delavskemu razredu, je še bolj kot kdaj prej nujna potreba, da se na dan 1. maja, na dan mednarodnega praznika Dela celokupni razredni proletariati srne v enotno fronto vseh izkoriščanih in tlačanih proti ofenzivi kapitala in reakciji.

Pokrajinski odbor Socialistične stranke Jugoslavije za Slovenijo in Strokovna komisija v Ljubljani sta bili pozvani k skupni majski manifestaciji. Ali oni sta odklonili skupno proslavo 1. majnika.

Prepričani smo, da se proletariati, organiziran pod okriljem teh organizacij, ne strinja s tem odklonilnim stališčem svojih voditeljev v socialistični stranki Jugoslavije in Strokovni komisiji, da je nasprotno celokupni proletariati Slovenije na stališču, da se imajo 1. maja strniti vse razredne delavske množice brez ozira na organizacijsko pripadnost v enotno mogočno 1. majsko demonstracijo proti kapitalu in reakciji.

V današnjem težkem položaju ne sme dopustiti razredni proletariati, da bi mu peščica ljudi preprečila skupno proslavo bojovnega praznika mednarodnega delavskega razreda. Zato se mora makar proti volji nekaterikov izvršiti letošnja proslava 1. majnika v znamenju

delavske obrambne fronte proti fronti buržuazije.

Podpisane delavske organizacije, ki predstavljajo večino organiziranega razrednega delavstva v Sloveniji, pozivljajo s tem celokupni proletariati Slovenije, da nastopa povsod za skupno proslavo svojega praznika, da v vseh krajih potom skupnih majskih odborov pripravlja enotno proletarsko manifestacijo za 1. majnik.

Naj živi 1. maj, mednarodni bojovni praznik razrednega proletariata!

Naj živi skupna proslava 1. majnika!

Podpisi organizacij:

Neodvisna Delavska Stranka Jugoslavije.

Zveza Neodvisnih Strokovnih organizacij.

Splošna železničarska organizacija.

Zveza delavcev tekstilne industrije in obrti Jugoslavije.

Osrednje društvo lesnih delavcev, podružnica Ljubljana.

Zveza rudarskih delavcev.

Zveza delavcev kovinske industrije in obrti Jugoslavije.

Neodvisna zveza kemičnih delavcev.

Zveza delavske mladine Jugoslavije.

ga prijatelja in zaščitnika svobode in napredka. Ali hoče bolk takoj vpostaviti prijateljske zveze s sovjetskimi republikami in nastopiti proti kontrarevolucionarni Vranglovi sodrgi, ki ogroža interese delovnega ljudstva Jugoslavije?

Ali hoče blok postaviti pred ljudsko sodišče vse velike lopove, ki so se zagrešili pod tem režimom nad delovnim ljudstvom? Ali hoče popraviti vse storjene krivice delavskemu razredu in njegovim imovini?

Da ne navajamo več! Da se omejimo samo na te osnovne stvari, ki jih mora blok takoj rešiti, ako hoče res strmo glavit današnji režim.

S svojim programom in s svojo prakso ne kaže blok, da bi to storil. Blok dokazuje s svojo prakso, da mu gre le za to, da posadi svoje ljudi na ministrske sedeže, kjer sedé sedaj radikali in Pribičevićevi demokrati, in da bi se njihova vlada skrbno ogibala vsakemu odločnemu rešenju najbolj perečih vrašanj, medtem ko bi ostalo z neznatnimi izpremembami vse bistveno pri starem.

Opozicionalni blok ni čutil potrebe, da započne boj ljudskih mas proti današ-

njemu režimu, temveč je smatral za svojjo republikansko dolžnost, da obišče kraljevski dvor in se priljubi dvorni kamarili. Opozicionalni blok dopuša, da vladna manjšina izglasuje najvažnejše zakone in da gre potem na dvor, menda v pričakovanju, da bo sfrčal sokol iz vranjega gnezda, prepričujoč dvorno kamarilo, »da se ima dinastija in monarhija bolj bati radikalskih monarhistov kot pa hrvatskih republikancev.« Na ta način hoče opozicionalni blok doseči naklonjenost vrhov brez ozira na težnje in interese delavskega in kmetijskega razreda. Tako skrbi opozicionalni blok, da ostane v reševanju delavskih vprašanj v prijateljstvu s kapitalisti in agrarnem vprašanju v prijateljstvu z veleposestniki. Blok se trudi, da uglađi in zakrije vsa nasprotstva, mesto da poudari svoje skupne cilje v najvažnejših vprašanjih. Motijo se klerikalei in Radičevci, če mislijo, da bodo na ta način še naprej zavajali ljudstvo in ga tolažili s prihodnjimi volitvami.

Iz vsega doseđanega političnega poteka se jasno vidi, da se reakcionarnega režima ne bo vrglo v parlamentu,

temveč z odličnim bojem delavskih in kmetijskih množic izven parlamenta. Stranke opozicionalnega bloka oznanjajo tako kot pri zadnjih volitvah, da bodo bodoče volitve odločile usodo Jugoslavije. Kakor se ni odločila ta usoda pri zadnjih volitvah, se tudi ne bo pri prihodnjih. Usoda delavskega in kmetijskega razreda Jugoslavije se bo odločila v razrednem revolucionarnem boju. Ne z volilnem bojem, ampak z dejanskim bojem izkoriščanih in zatiranih proti današnjemu sistemu in njegovim stebrom in nosilcem. Če bo zlasti Radič hotel ubrati drugo pot, bodo ostale množice, ki so šle doseđaj ne za njim kot Radičem, temveč za zahtevami, ki jih je on postavil, na braniku svojih pravic ramo ob ramo z revolucionarnim delavstvom.

Delavci, organizirajte se po tovarnah!

Kmetje, organizirajte in pripravljajte se za boj po vaseh!

Z ustvarjenjem močnega delavsko-kmetijskega bloka bomo vrgli današnji režim in dosegli svoje zahteve in pravice.

Po dejanjih jih boste spoznali . . .

Lenin je dejal o socialpatriotih: To so socialisti v besedah in patrioti v dejanjih. O naših socialistih lahko rečemo z vso pravico: V besedah bi hoteli biti socialisti, v dejanjih so pomagali reakciji, razbijali delavskih vrst, roparji delavske imovine.

Ko je bila izdana obznanja, so se podvizali, da dobé od policije delavske domove in premoženje rdečih strokovnih organizacij. Ves čas strahovlade oficirske klike in srbske buržuazije nad delavskim razredom so odklanjali vsako odločno, skupno akcijo proletariata za dnevne interese.

Pozivali smo jih na pogajanja za skupno proslavo 1. majnika, ki je bojeven praznik mednarodnega proletariata in torej ne predstavlja kake posebne akcije »neodvisnežev«, kakor nas imenujejo, ali komunistov.

Golmajer se je udležil prvega tozadevnega sestanka, ali kmalu nato je napisal njegov »Delavec«, da so se socialisti »odločili, da dokler komunisti (neodvisni) ne prenehajo z lažmi in razbijanjem, toliko časa jih ne morejo priznati za proletarsko stranko in tudi nočejo z njimi praznovati proletarskega praznika.«

V istem članku se pritožujejo nad tem, da jih stalno razkrinkavamo in obveščamo proletarsko javnost o njihovih početjih in lastnostih. Oni bi hoteli, da ono, kar je umazano, izgleda pred proletariatom čisto. Oni bi hoteli, da prikrevamo vse nečedne ljudi in njihova početja v delavskem gibanju. In to, da se borimo za čistost in pravilno pot proletarskega gibanja, imenujejo razbijanje.

Razbijanje proletarskih vrst torej ni to, če gredo socialisti, ki si nadevajo ime »delavske stranke«, z buržuazijo proti proletariatu. Za nje ni razbijanje to, da odklanjajo skupno proslavo praznika celokupnega proletariata, za nje ni razbijanje to, da odklanjajo skupno proslavo praznika celokupnega proletariata, za nje ni razbijanje delavstva — ropanje njegovih domov in denunciranje njegovih borcev. Za nje pomenja vse to utrjevanje — meščanske države. Kajti socialisti dokazujejo s svojo vsakodnevno prakso, da njim ne gre za zmago proletariata — te se skrbno izogibajo in jo po svojih močeh ovirajo — temveč, da jim gre za reševanje trhlega meščanske-

ga sistema, s propadom katerega propadejo tudi »socialisti« kot frakcija meščanstva, ki hoče ribariti v delavskih vrstah za interese meščanstva.

Gospodje socialpatrioti pravijo: Ne kažite nas neprestano delavstvu take, kakršni smo, temveč pišite, da je revolucionarni boj — nesreča za proletariata, da socialisti delajo čisto pametno s tem, da skušajo povsod pasti revolucionarnemu boju proletariata v hrbet. Če boste tako pisali in govorili, nam pravijo ljudje iz Strokovne komisije in SSJ, pa bomo z vami prijatelji, pa se usedemo z vami za eno mizo. Kaj hočejo torej »socialisti«: da postanemo to, kar so oni — namreč izdajalci revolucionarnega boja proletariata.

»Socialisti« in »Delavci« bosta po izvršenem zločinu zopet pisala: Le pogledite, ljudje božji, za skupno proslavo 1. majnika so nas pozvali in kako nas sedaj zopet napadajo! — Seveda ne boste s tem, predragi znanci, prevarali nobenega proletarca, ki mu je jasno, da ste storili nov neizbrisen zločin s tem, da ste odklonili skupen nastop proletariata v dobi enotne fronte buržuazije proti njemu. In v življenjskem interesu delavskega razreda je, da ve, kdo je agent buržuazije v delavskih vrstah samih, da ve, kdo je tisti, ki se hoče iz meščanskega tabora vtihotapiti med delavske vrste in jih razbiti v času, ko je nujen skupen nastop vseh izkoriščenih proti reakciji.

Ali proletariata ne sme dopustiti, da bi se nekaj birokratov igralo z njegovo usodo in 1. maja morajo pokazati delavske množice svoje stremiljenje in svojo voljo po enotnosti delavstva.

Prvomajske demonstracije naj bodo demonstracije proti kapitalistični ofenzivi in reakciji, proti razbijanju delavskih vrst — socialpatriotom in reformistom, ki s svojo taktiko podpirajo reakcijo.

Prvomajske demonstracije naj bodo demonstracije prebujenja proletarskih množic!

INTERNACIONALNI PREGLED.

V znamenju fašistovskega terorja. Volitve v italijanski parlament.

V nedeljo so se vršile v Italiji volitve v fašistovski parlament v znamenju najhujšega nasilja fašistov nad delavci. Volitve so naravno prinesle številčno »zmago« fašistom. Od 12 milijonov 693.000 volivnih upravičencev se je udeležilo volitev okrog 7 milijonov volivcev in od teh je glasovalo okrog 4 milijone za fašiste. Volitve se je torej udeležilo okrog 60% volivnih upravičencev, seveda je ta procent po raznih krajih različen, ponekod je izpod 40%, ponekod (zlasti v nemških krajih) do 90%.

Volitve so prinesle predvsem poraz klerikalcem in socialistom, ki bodo ohranili od 122 dosedanjih mandatov, kakih 40—50. Kljub temu, da je komunistična stranka Italije faktično ilegalna in da je bil naperjen proti komunistom najhujši teror, komunisti niso znatno nazadovali, temveč so po nekaterih krajih celo napredovali. To znači, da je socialistična stranka radi svojega izdajstva mnogo razočaranih mas izgubila v prid fašistov in da bojevine sile revolucionarne komunistične organizacije fašistovski teror ni znatno oslabil. Kljub nazadovanju proletarskih glasov moramo vzpriči nepopisnega fašistovskega terorja konstatirati, da italijanski proletariata polagoma, ali sigurno okreva iz globoke prvotne krize ob fašistovskem prihodu na oblast in da se bo v vedno večji množici orientiral za revolucionarni boj proti fašizmu in kapitalizmu, za komunizem.

Kot rečeno, je fašistovska volivna »zmaga« naravna. Saj so prikrojili volivni zakon in vse volivne uredbe ter vršili krvavi teror tako, da so morali dobiti večino oddanih glasov. Ali ta volivna »zmaga« fašizma ne pomenja nobene resnične zmage. Te volitve niso pravi izraz ljudskega razpoloženja. Te volitve so bile prikrojene Mussoliniju tako, kot se organizira po mestih razne »slovesne in sijajne sprejemne cesarjev in kraljev: vse se obda z vojaštvom, žandarmerijo in trobojnicami, da se ne vidi resničnosti. Fašisti sami se tega dobro zavedajo. Prišli so na

Proletariat proslavi skupno 1. maj preko glav reformističnih birokratov.

(Dopis iz Litije.)

Iz Litije nam pišejo: Na sestanku 1. aprila smo sklenili člani NDSJ s socialističnimi delavci iz SSJ in strokovne organizacije, da skupno proslavimo bojevni praznik mednarodnega proletariata.

To smo sklenili brez vprašanja na voditelje raznih grupacij, ki so se izjavili proti skupni proslavi in ki se istočasno kavsajo za konsumne in druge stolčke. Mi, lačni in brezposelni delavci ne moremo dopustiti, da bi taki »voditelji« odločali na račun razrednega in brezposelnega proletariata, da bi iskali zavetja zdaj tu, zdaj tam in ugonabljali eno skupino delavcev za drugo.

Združimo se, razredni proletarci, pokažimo slogo, ker v slogi je moč.

Živela skupna proslava 1. majnika!
F. W.

Op. uredništva: Na podoben način, kot je storil litijski proletariata in delavstvo še v nekaterih krajih, mora proletariata napraviti povsod in dokazati, da bo proslavil svoj praznik skupno, čeprav ni to po volji Strokovne komisije in odbora SSJ.

1. majska številka

»GLASA SVOBODE« izide povečana in okrašena s slikami. Organizacije naj nam sporoče, koliko izvodov te številke vzamejo, ker je ne bomo tiskali v več izvodih, kot jih bo naročenih. Najkasneje do 15. aprila naj sodrugi pošljejo članke, ki bi izšli v tej številki.

Na Goriškem in v Furlaniji so dobili:

fašisti	86.555
komunisti	10.371
jugoslovani	16.525
klerikalci	19.855
socialisti	12.034
republikanci	2.815
demokrati	5.238

V Gorici so dobili komunisti 380 glasov, jugosl. nacionalna lista 522 (prej 653). V Polji: komunisti 609, jugoslov. 163; v Sežani: komunisti 134, jugoslov. 91, fašisti 114. V Milanu so dobili komunisti 7702; v Genovi 2096; v Rimu (udeležba okrog 40%) 4912, v Turinu 7046, (socialisti 4383).

Končen pregled, kot že omenjeno, sledi v prihodnji številki.

Volitve na Bavarskem.

V nedeljo so se vršile volitve v bavarski deželni zbor. Bavarska je, kot znano, najreakcionarnejša in najbolj monarhistično razpoložena nemška pokrajina. Volitve so prinesle uspehe bavarskim fašistom in pa komunistom. Komunisti so napredovali za približno 100%. Socialisti so približno toliko zgubili v prid komunistom in fašistom.

Volivni rezultat je sledeč: Od 401 tisoč 472 volivnih upravičencev je glasovalo 300.867. Od teh so dobili: komunisti 47.986 glasov, nacionalni blok 104.072, socialisti 51.489, neodvisni socialisti 1383, bavarska ljudska stranka 59.536.

Kongres komunistične internacionale.

5. junija se bo začel v Moskvi V. kongres komunistične internacionale. Natančen dnevni red še ni določen.

25. junija se začne v Moskvi III. svetovni kongres rdeče strokovne internacionale. Na dnevnem redu so med drugimi sledeče točke:

Najbližje naloge revolucionarnega strokovnega gibanja;

Internacionalni boj za 8-urni delovnik; Strokovne organizacije in obratni sveti;

Strategija štrajka; Organizatorična zgradba; Kmetijska internacionala in zveze poljedelskih delavcev.

Državnozborske volitve v Nemčiji.

Nemški parlament je razpuščen, nove volitve so določene na 4. maj. S tem se je začel volilni boj, ki izpolnjuje politično življenje Nemčije v teh tednih.

Stari parlament je tekom svojega obstoja od 1. 1920—1924 dokazal, da je bil samo kulisa za napredujočo diktaturo junckerjev in kapitalistov. Medtem, ko so si še 1. 1920 delili oblast malomeščani in delavska aristokracija, so zavladali leta 1924 velekapitalisti precej neomejno. Veliki deli delavskih množic, ki so bili pri volitvah 1. 1920 še polni iluzij o nemški demokraciji kot »najsigurnejši poti k socializmu«, so temeljito ozdravljeni po diktaturi generala Seeckta in socialdemokrata Eberta. »Mir, svoboda, kruh« je bilo geslo 1. 1920. Delavske množice so občutile v teh štirih letih ravno nasprotno.

Gospodarski položaj Nemčije je še vedno resen. 5 milijonov brezposelnih. Nov draginski val. Nadaljnje izdajanje bankovcev. Reparacijsko vprašanje nerešeno. Buržuazija se skuša rešiti s poostreno ofenzivo proti proletariatu. Nemško delavstvo vodi odločilen obramben boj proti tej ofenzivi. Kovinarski in tekstilni delavci v Porenju so vodili 9 tednov brez vsake podpore boj za obrambo 8 urnika, štrajkalo je 600.000 delavcev. Noben teden ne mine brez stavk. Trenutno stoje v boju rudarji in kemični delavci, opaža se močno bojno razpoloženje med železničarji.

Odgovarjajoče temu položaju se bodo izvršile predstoječe parlamentarne volitve v znamenju preokrenjenja v skrajno levo in desnico. Stranke sredine (social-demokracija in druge meščanske stranke) bodo utrpel največje izgube.

Industrialna nemška ljudska stranka bo izgubila od svojih dosedanjih 66 mandatov do dve tretjini v prid desnice.

Industrialna demokratska stranka bo ohranila od svojih 36 mandatov v najboljšem slučaju 25.

Klerikalni centum bo tudi brezdvomno izgubil 8—10 mandatov.

Največjo izgubo bo pa utrpela zadnja stranka sredine — socialna demokracija.

Za svoje infamno izdajstvo nad interesi nemškega proletariata bo dobila na dan volitev svoj obračun. Izgubila bo najmanj 40—50% dosedanjih glasov, tako da bo ohranila od svojih 178 mandatov komaj 90—100.

Na desnici bodo pridobili nemški nacionalci na svojih dosedanjih 67 sedežev novih 15—20, »Deutschtölkische« (izraziti fašisti) na svoje 3 dosedanje mandate novih 25—30.

Na leviči bo močno narasla komunistična stranka. V razpuščenem parlamentu je imela 16 poslancev, katerih število se bo sedaj gotovo povečalo na 60—65. Računa se, da bo dobila do 4 milijone glasov, kar da nekaj nad 60 poslancev. Komunistična stranka Nemčije ne misli loviti glasove, temveč ona bo izkoristila po svojem polletnem ilegalnem obstoju povečano politično življenje za intenzivno agitacijo za ideje komunizma in socialne revolucije. To je razvidno tudi iz njenega proglasa. Glavni boj bo vodila proti fašistom, socialdemokratom in klerikalcem, torej proti strankam, ki še zastrupljajo in zavajajo precejšen del delavstva.

Komunizem v Indiji na zatožni klopi.

V največji angleški koloniji, Indiji, se poskuša zadušiti naraščajoče revolucionarno delavsko gibanje s tem, da bi se postavilo komunistično stranko izven zakona in obsodilo prvoboritelje proletariata in zatiranega indijskega prebivalstva.

Pred sodišče se je postavilo Manabendra Nath Roy in sedem drugih Indijcev radi »tajne zveze proti suverenosti kralja«, proti kateremu so se pregrešili s tem, da so hoteli ustanoviti močno revolucionarno stranko delavcev in kmetov.

Ves sodnijski proces je samo pretveza za to, da se postavi revolucionarno gibanje izven zakona.

Tako izgleda pod vlado reformistične angleške delavske stranke. Reformisti branijo angleški imperializem, vse kronane in nekronane kralje pred delavskimi in kmetijskimi množicami... To je po njihovem mnenju pot k socializmu.

Teror bolgarskega fašizma.

Te dni je v Bolgariji postavilo kasačjsko sodišče komunistično in novo ustanovljeno delavsko stranko izven zakona.

Policijske oblasti so izdale proglas, da naj vsi meščani pomagajo pri preganjanju komunistov.

Tako vlado podpirajo »social-patrioti«. Revolucionarni delavci in kmetje Bolgarije se bodo maščevali nad vsemi krvniki.

Kladivo in srp.

Za časa rudarskega štrajka je žandarmerija v Zagorju brezobzirno preganjala zagorsko delavstvo. Zaporji ljubljanskega sodišča so bili polni nevarnih »komunistov«, ki so ogrožali profit Trboveljske družbe.

Najbolj na poli pa so bili žandarmeriji znaki zveze delavcev in kmetov — kladivo in srp, češ da je to komunistični znak, »ki poziva in ščuje, da bi se ustvarilo javno mnenje, da je treba obstoječi pravni red nadomestiti z drugim po prevralu, rušenju privatne lastnine ali uničbi javnega miru.«

Sodrugi iz Zagorja so namreč dobili iz Ljubljane od zadruge »Železničarski dom« koleke s sliko ljubljanskega doma in s kladivom in srpom. Radi teh kolekov so zagorski žandarji napravili ovadbo in gospoda pri višjem državnem pravdništvu je smatrala za potrebno, da se dvigne obtožba proti nekaterim našim sodrugom v Zagorju.

Proti tej pritožbi so napravili ugovor na deželno sodišče in lo je obtožnico zavrnilo, ker so šli koleki skozi cenzuro in niso bili prepovedani. Iz tega pa tudi jasno sledi, da kladivo in srp nista prepovedana in da nista kazniva.

Druga obtožnica se je tikala Leninovih znakov, radi katerih se je v poslednjem času tudi razburjala ljubljanska policija in nekatere naše sodruge celo kaznovala ter znake konfiscirala.

Radi tega znaka je bil po zakonu o zaščiti države obtožen s. Weinberger iz Zagorja. Toda sodišče ga je oprostilo od obtožbe, smatrajoč, da nošenje Lenovih znakov ni kaznivo. Tako je mo-

oblast, ko so bili v parlamentu v manjšini (imeli so okrog 20 poslancev), s tem parlamentom so postopali tako, kot so hoteli. Tudi bojevni proletariata ve, da ne bo zmagal s parlamentarnimi volitvami, temveč z dejanskim bojem, z zmago katerega bo šele dobil večino ljudstva zase.

Volivni rezultati še večinoma niso jasni in točni. Danes prinašamo rezultate iz onih krajev, kjer je že ugotovljen izid volitev. V prihodnji številki prinesemo vse podatke.

V Julijski Benečiji so dobile poedine stranke sledeče število glasov:

fašisti	173.563
komunisti	26.648
jugoslovani	29.078
klerikalci	22.000
socialisti	13.114
republikanci	9.744
maksimalisti	5.064
demokrati	5.707

Fašisti dobe potem 15 mandatov, komunisti 2, sodruga Juraga in Gennari, jugoslovanska lista 2 itd. Jugoslovanska lista je silno nazadovala. Razni rodoljubni župani so podpirali fašiste. Iz tega se vidi, da »nacionalisti« so vedno z onim, ki ima oblast in korito.

Navajamo še podatke iz nekaterih važnejših volivnih okrožij v Julijski Benečiji.

V Trstu z okolico je volivni rezultat sledeč: Od 56.263 volivnih upravičencev se je udeležilo volitev 32.602. Od teh jih je glasovalo:

fašisti	17.566
komunisti	4.648
jugoslovani	2.577
klerikalci	531
socialisti	706
republikanci	3.610
maksimalisti	679
demokrati	443

V Istri so dobili:

fašisti	51.577
komunisti	2.905
jugoslovani	6.220
klerikalci	1.041
socialisti	184
republikanci	2.243
maksimalisti	379
demokrati	199

dalo meščansko sodišče samo dokazali ljubljanski policiji in zagorski žandarmeriji, da sta postopali prozakovito in preganjali delavce pač zato, ker so delavci.

Meslo da bi policijske oblasti v Jugoslaviji preganjale verižnike, lalove in roparje, pa preganjajo poštene delavce, ki se bore za pošten kos kruha in

se upirajo brezprimernemu izkoriščanju.

Toda naj si gospoda zapomni, čimveč preganjanja, tem hitreje se bo širilo prepričanje med ljudskimi množicami o nepravilnosti današnjega pravnega in družabnega reda in potreba, da se združita delavec in kmet v znamenju kladiva in srpa.

Kmetijski vestnik.

Križeva pot slovenskega kmeta in izhod iz nje.

(Dopis gorenjskega kmeta.)

Beseda »politika« je bila na kmetih še pred 20 leti malo znana. Tedaj so se pojavila razna društva kot Orli, Sokoli, Jožefove in Marijine družbe, le socializma nismo poznali. Živeli smo v temi in nevednosti.

Agitacija za splošno volivno pravico je vzbudila v kmetu močno misel političnega združevanja in da je splošna volivna pravica potrebna tudi malemu in srednjemu kmetu, če hoče kaj doseči.

Volilo se je klerikalce, ki so agitirali od hiše do hiše, podpisovali volivne glasovnice in dostavljali ves ostali volivni material — in bilo je v redu: sedaj pa na volišče, kmet, za klerikalce, četudi prav za prav ne veš, kaj in koga si volil.

Agitatorji in agitatorice so obiskali zadnjega gorskega kmeta, da se naroči na lažnjivega klučka »Domoljuba« in »Bogoljuba«. Drugi listi so bili s prižnice slovesno prokleti.

In potekala so leta v znamenju klerikalnega sleparjenja kmetijskih množic. — V trgu so se vršili vsako leto nabori konj, volov, oslov in ljudi, popisovanje »kimpežev« in raznih koret. Vsako leto je šlo vedno več fantov v vojsko.

In julija 1914 so se pojavili na zidovih plakati — ne rdeči — temveč beli z velikimi, razprtimi črkami. Čitali smo jih moške, žene, fantje in dekleta, prizadeti in neprizadeti in skrbno razglabljali, kaj bo...

Orožniki, župani, kaplani in dohtarji so begali sem ter tja, pobirali fante in moše in nas podili v mesta, na vlake, v »obrambo domovine, vere in cesarja«. In šli smo vsi: Gompežev Luka, Mahov Gašpar, Sitarjev Francej... vsi in drug drugemu smo dajali pogum — za kaj? Pilo in pelo se je, jokalo, klelo, vriskalo, češ, to je samo velika orožna vaja, če bo pa res prava vojna, se pa v enem, v dveh mesecih prav gotovo vrnemo.

Po cerkvah se je pobožno molilo za zmago nad sovražnikom — katerim? Ne vprašuj po tem, temveč samo ubijaj, ropaj in moli — tako se je glasila zapoved.

Prihajali so prvi ranjenci in bolniki na dopust. Ustanavljati so se začele občinske aprovizacije. Rodoljubne gospé jarih vaških gospodov in kaplani so se oprijeli nove trgovine, dokler ni prevzel tega posla kak vnet klerikalni ali liberalni agitator za vojno posojilo. Mož je znal dobro delati za »domovino« in za sebe, samo za kmete ne. Kmet je moral začetni peči kruh iz otrobov, ki jih je prej privoščil pujskom. Kmet ni bil več gospodar svoje zemlje, živine in orodij, vse je bilo »cesarsko« in »božje«.

»Katoliška Avstrija« je izgubila končno vojno z »brezverskim« sovražnikom. Upostavilo se je narodne straže, ki so mesto da bi služile v revolucionarne namene, obvarovale deželo pred uporom izmozganih kmetov in delavcev, medtem ko se je ruski delavec in kmet dvignil ter upostavljal svojo delavsko-kmetijsko državo. Rusko ljudstvo se je osvobodilo, ker ga je vodila močna, bojvena boljševiška stranka.

Pri nas tedaj take stranke še ni bilo. Klerikalci in druge stranke so nas uspavale s klici: Živel Wilson! Živela Jugoslavija! Živel Korošec in svoboda! Obljubili so nam agrarno reformo. Pri nas, v tržiški okolici bi prišli v poštev gozdni kompleksi in planine barona Borna.

Nekaj kmetov se je zbralo, pridno sklicevalo sestanke in shode in volilo kmetijske odbore iz posameznih vasi in se delalo za izvolitev skupnega odbora za ves okoliš za potrebni nastop pri višjih instancah.

Ali ta prokleta nesloga na vasil! Eni so rekli: s kmeti-revolucionarji ne gremo, ti nam bodo vzeli še to, kar imamo; drugi zopet so brezverci, jim ni nič verjeti; tretji, kaj boš ti vedel, ki nič nimaš, še sebi ne znaš gospodariti, da imaš dolg; četrti je dejal: kaj se bomo vmešavali, saj tako ne bomo nič dosegli; peti: dohtar V. iz Ljubljane nam bo vse uredil; on ve bolje kot mi; šesti: saj baron je dober, nekaj nam je že obljubil, kar da, je boljše kot nič.

Dr. V. se je res večkrat pojavil med nami z Bornovim avtomobilom, ali z njim se ni nikdar pripeljala agrarna reforma. Pač pa so nastale agrarne komisije, ki niso pomenjale nič drugega kot pogreb agrarne reforme. Te komisije so zasedli klerikalci, ki so lepo varali kmete, dokler vse skupaj ni zaspalo in dokler niso romali zapisniki komisije v uradne pisarne in arhive v svrhu večnega pozabljenja.

In da so nas prevarali, smo krivi kmetije sami, ker smo se zanašali in čakali na druge, kot bi še vedno padala mana z neba. Morali bi sami vzeti stvar v roke skupaj z delavci. Če bi imeli tedaj revolucionarno stranko delavcev in kmetov, kakor je bilo v Rusiji, bi to tudi storili.

Tako se je pa spet utrdila gospoda in nam pije kri še naprej; boj je mnogo težji. Ali je še čas, da popravimo zamujeno, da se odklenemo revolucionarne neodvisne delavske stranke, da jo krepimo in se pripravljamo na zmagoviti boj.

Dne 25. marca se je sklical v Kranju planinski dan ob navzočnosti 200 kmetov in gospodov. Nimamo ničesar proti prirejanju planinskih dnevo, da se predava o planšarstvu in da se povedo načini za zboljšanje živinoreje in pašnikov. Vsak napredek je le pozdravljeni. Ali zdi se, da je bil sklican ta planinski dan le v dobrobit lastnikov večjih planinskih kompleksov. Taki dnevi, ki se jih udeležujejo in jih vodijo razni baroni, nam ne bodo prinesli agrarne reforme.

Mi sami moramo delati za svoje blagostanje, sami si moramo izvojevati svoje pravice in ugonobimo že misel, da ne moremo živeti brez kapitalistične gospode in njenih podreptikov. Ruski kmet živi brez nje mnogo bolje, kot pa je živel pod njo. Ne redimo več gadov na svojih prsih! Ili moramo roko v roki z delavci, ki so danes ravno tako izkoriščani, kot smo mi in hočejo isto, kar mi, namreč, da naj živi samo tisti, kdor dela. Združimo se v NDSJ in združeni se bomo otrešli vseh pijavk in trotov, ki hočejo živeti od našega dela.

Danes občuti tako srednji kot mali kmet, da tako ne more iti dalje, ako noče priti ob vse.

Naši pradeditelji so nam iztrebili travnike, prekopali njive, postavili hiše in danes moramo na znojem prekopani zemlji stradati. Zakaj moramo stradati? Ker nam vlada gospoda, ki pride po žetvi k tebi in ti pravi: Daj bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega! — in plačati moraš davke, dolgove, biro itd., tako da ti skoro nič ne ostane.

Zakaj prenašamo tako dolgo vse te krivice? — Ker ne mislimo. Prični-

mo misliti, pričnimo kovati sami svojo usodo in ne zanašajmo se več na obljube raznih strank, ki so nas še vedno goljufale! In še nekaj! Bodimo složni med seboj, vsi kmetje in delavci!

Ustvarimo vsi močan delavsko-kmetijski blok, ki bo napravil konec Pašičevemu in Pribečevičevemu pa-

ševanju in tudi vsem sleparijam klerikalcev in drugih podobnih judeževskih »prijateljev« ljudstva!

V znamenju delavsko-kmetijskega bloka, v znamenju bojevne zveze delavca na polju in delavca v tovarni, v znamenju srpa in kladiva je zmaga. V tem znamenju bomo zmagali!

Kmet iz Brloga.

Iz stranke.

Bojevni strankin fond.

Že 20. junija preteklega leta je sklenil centralni odbor NDSJ, da se stvari bojevni strankin fond pri strankini centrali, in da mora vsak član stranke plačati za ta fond mesečno po 1 Din oni, ki plača članarine 2 Din, po 2 Din oni, ki plača članarine 5 Din, in po 3 Din oni, ki plača 10 Din članarine.

Ves dohodek za ta fond se ima poslati centralnemu odboru stranke.

Ali kljub temu je še mnogo organizacij, ki sploh niso odplačevale ali pa zelo neredno prispevke za bojevni fond; ali ako so pobirale prispevke, so jih zadrževale, ali pa poslale samo en del.

Tako postopanje mnogih organizacij ni pravilno in predstavlja kršenje strankinih sklepov.

Zato opominja centralni strankin odbor ponovno vse organizacije in zaupništva,

1. da vedno od vsakega člana poberejo odgovarjajoči znesek za bojevni fond in da v obračunskih polah pri vsakem članu naznačijo tudi vplačani prispevek za ta fond;

2. da vse vsote, prejete za ta fond, pošljejo centralnemu odboru ob priliki obračuna rednih članskih prispevkov in da naznačijo, kolika je vsota za bojevni fond;

3. da tekom meseca dni poberejo od članov dolžne prispevke za bojevni fond.

Centralni odbor NDSJ
v Beogradu.

Proslava 1. maja.

Poleg poslanih cirkularjev sporočamo vsem članom NDSJ in neodvisnih strokovnih organizacij, da se naj ravna 1. maja po sledečih navodilih:

1. maja se vrši po vsej Sloveniji nabiralna akcija za strankin tisk »Glas Svobode«, za kar dobe vsi kraji posebne bloke.

Zlasti na popoldanskih prireditvah se prodajajo razglednice in kolki »Rdeče Pomoči«.

Druge nabiralne akcije so izključene; kjer je več nabiralnih akcij na en dan, nima nobena potrebnega uspeha; zato je treba izvesti dobro eno in najpotrebnejšo akcijo.

To naj upoštevajo prvomajski pripravljalni odbori.

Še enkrat opozarjamo sodruge iz posameznih krajev, da nam do dne 20. aprila javijo:

1. koliko izvodov majske številke »Glas Svobode« potrebujejo;

2. koliko izvodov vzamejo brošure »Vloga proletarske stranke«;

3. spored (v glavnem samo) prvomajske proslave in glede govornika za prvomajski manifestacijski shod.

Do 15. aprila naj pošljejo vsi sodruzi članke za prvomajsko številko lista.

Dopisi.

Ruše. — Ni naša navada, da javnosii naznanjamo naše domače razmere, ker pa v zadnjem času postaja vse bolj domumljivo, se mi vendar zdi vredno, da to vedo vsi čitatelji »Glas Svobode«. Kot po celi SHS, se trgajo vse buržoazne stranke za volilne kroglice nezavednih delavcev ljudi v Rušah. Delavci lukajšnje tovarne smo bili do vseh zadnjih časov v enolni strokovni organizaciji kot osrednje društvo kemičnih delavcev za Slovenijo privesek SSJ. No, ker se je SSJ že stokrat izkazala kot izdajalka razrednega boja proti izkoriščevalcem, posebno pa v laskem

lelu, so se nam oči odprle, sklicali smo

shod NDSJ kot edine zaščitnice razredno-zavednega proletariata. Takrat so prihruli vsi zvesti in nezvesti social-patriolje, češ zdaj ni čas preobrala, ker bi se pokazalo, da so naši prispevki iz meseca avgusta l. l. na posojilo g. Paja kot predsednika lukajšnje podružnice, menda za oštarijo. Mi, ki smo se odločili, da gremo z revolucionarno gardo naprej v bodočnost do končne zmage izkoriščanih nad izkoriščevalci, se naše število vedno večja. To prebujenje je tako podžgalo vse laži-delavske stranke, da so se vsuli med nas kot volkovi med ovce. Ne manjka nam niti Orjune, ki so si dali sicer drugo ime, »Unija, S. S. D. U.« Za komandanta teh se je postavil g. Štromar, dober »prijatelj« delavcev (kakor ga omenja »Jutro«, ki pa pri vsaki priliki pokaže peko, da ga ne zadene pohorska pest, za predsednika že zgoraj omenjeni gospod Paj, za tajnika ma ošlja čiča, ala avanti Orjuna. Pri tem so se tudi klerikalci spomnili, da so z mežnarji, pastirji in kaj so vse tisti farški podreptniki, in orlički preslabi za korita, zagnali so se, kakor pač tigri znajo, pa se pridušajo, da jih delavstvo ne mara. Bližajo se pač volitve, pri katerih bo delavstvo prekrizalo račune vsem laži-socialistom, divjim Orjunašem kakor tudi figrom. — Delavstvo Ruš se združuje v Neodvisno delavsko stranko, ki se bori proti vsem zgoraj omenjenim volkovom, ki si podajajo roke v Beogradu, da pogruntajo, kako nas bodo še malo pri-lisnili. — Živela delavska solidarnost! — Živela Neodvisna Delavska Stranka Jugoslavije. I. S. Rušan.

Ruše. — V nedeljo, dne 6. t. m., se je vršil pri nas prvi javni ljudski shod NDSJ. Ruše so velik industrijski kraj v Dravski dolini. Odkar je pričela obratovati elektrarna na Fali, se je dvignila tu velika tovarna za karbid, kjer je zaposlenih okoli 400 delavcev. Razen tega imamo pri nas tovarno za vžigalice, kjer dela okoli 120 delavcev, in tovarno za sekire s 40 delavci. Končno je lu svet zaposlen v pohorskih gozdovih. Razen delavcev v karbidni tovarni vlada med ostalim lukajšnim proletariatom še precejšnja nezavednost. — Na shodu je poročal s. Lemež iz Ljubljane o političnem položaju in kako je prišlo pri nas do one brezpravnosti delavskega razreda, v kateri danes živi. V svojem govoru je zlasti poudarjal, da se delavec brez bojev ne bo rešil današnjega brezupnega stanja in da velja isto tudi za revnega kmeta. V zmoli so tisti delavci in kmetje, ki pričakujejo, da jih bodo rešile meščanske stranke, da bo prinesel zboljšanje meščanski parlament. — Rešitev pride samo, če se bodeta delavec in kmet ozko strnila in če bodeta vzela usodo v svoje roke. Sama se morata brigati za poliliko in je ne prepustiti kapitalistom. Dokler ne bodeta dobila oblasti v svoje roke delavec in kmet, dokler ne bodeta postavila delavsko-kmetijske države, ne bo bolje. — Edino ena stranka bo lahko rešila delavca in kmeta, to je stranka revolucionarnih delavcev in kmetov, ki ne obljubuje ničesar, ki samo zahteva od delavca in kmeta, da se strnela v bojno fronto proti kapitalistom in da postavi mesto kapitalistične države socialistično delavsko-kmetijsko republiko. — NDSJ bo povedla delavca in kmeta v končni osvobodilni boj, da se združita kladivo in srp v znamenju mednarodnega bralstva vsega delovnega človeštva.

Črna. — Pred kratkim so se lukajšnji Bernotovi »socialisti« v »Napreju« jezili nad Sokoli radi nadurnega dela, kojega žele strojniki, ker drugače baje pri gospodski dnini težko izhajajo. — Občinske ceste so naši reformisti pa pridno popravljali na shodih pred volivci, sedaj se pa celo podnevi ob

slabem vremenu ne pride lahko v Crno; pa župan socialpatriot F. Dolinar nima več časa baviti se z občinskimi zadevami, ker mora pomagati generalu A. Kristanu polnihi s članki lista »Konsument« in »Dod lipo«. — Zavedni delavci, združite se v edino pravi proletarski stranki, v NDSJ, in ne dajte se več pitati z obljubami raznih koritariev.

Predvor pri Trziču. — Dovolite, da se tudi iz naše občine oglasimo v vašem listu. — Pri zadnjih volitvah je pri nas do malega vse volilo SLS. Zdaj se je pa tudi pri nas začelo svitati. Kmetje, kajžarji, delavci smo pričeli ugibati, katera stranka je prava. »Samostojni« ne moremo biti, ker smo slabostojni. Klerikali tudi ne, ker so nas preveč potegnili pri zadnjih volitvah z raznimi obljubami, posebno z avtonomijo, da smo kar na slepo volili. V parlamentu je 21 poslancev SLS in 21 krat niso nič naredili. Le davki so se nam zvišali. Ne nasedajmo več lepim besedam, pokažimo vrata krivim prerokom. Pošljimo nazaj lažnjivega »Domoljuba« in naročimo se na »Glas Svobode« in utrdimo organizacijo revolucionarnih delavcev in kmetov — NDSJ! Dvignimo se, stopimo na plan, kmetje in delavci iz Bašlja, Bele, Tupalč in Predvora, pa naj rečejo, kar hočejo g. župnik, kaplan ali Bizjakov oča ali Kern iz Zg. Bele!

Dopis z Jesenic. — V nedeljo dne 30. marca 1924 se je vršil v Delavskem domu na Savi pri Jesenicah ustanovni občni zbor »Zveze Del. Mladine Jugoslavije« za podružnico Jesenice. Mladina je na tem svojem prvem zboru pokazala, da je ostala zvesta svojim voditeljem ss. Liebknechtu in Vladimiru Iliču-Uljanovu kljub vsem zanjkam in nakanam meščanskih in malomeščanskih strank ter se je v polnem številu udeležila zborovanja. Člani pripravljalnega odbora so poročali navzočim članom o poteku pokrajinske konference Z. M. D. J., kateremu poročilu je članstvo z zanimanjem sledilo. Z ustanovitvijo borbene mladinske organizacije se je pričela nova doba jeseniške mladine ter smo uverjeni, da se bo ista odzvala in udeleževala. — Po izčrpnem dnevnem redu 1. točke se je prešlo k izvolitvi podružničnega odbora, o katerem upamo, da bo deloval v procvit podružnice. Vse mlade sodruge pa pozivljamo, da se organizirajo v naši razredni Z. D. M. J., ker je ta edina organizacija, pod katere okrilje spada vsak mlad delavec-revolucionar. Vsi mladi sodrugi na delo; — Živela Z. D. M. J. — Živel revolucionarni proletariati! — Kljub vsemu naprej! Omladinici.

Tomačevo. — Kaj so socialisti? — Tukaj, v Tomačevem so sklicali socialpatrioti »shod«; nihče ni vedel zanj drugi kot trije socialpatriotski pristaši. Na »shodu« je bilo navzočih 7 ljudi. Č. je govoril o elektrifikaciji Ljubljane. Pri tej elektrifikaciji je govoril, da »imamo zakon o zaščiti države in strojne puške, da se nažene revolucionarne delavce.« Nato je stopilo v sobo nekaj članov NDSJ, g. Č. naenkrat ni bil več navdušen za to, da se uporabi proti pristašem NDSJ zakon o zaščiti države in strojne puške. Utihnili so in povsili glave. — Tudi to je socializem, kajne, gospodje razbijalci delavskih vrst?!

Spoznanje. — Pismo invalida. — Navdušeno smo se vojskovali, misleč, da nam bo za to hvaležna »domovina«. No, dobro je bilo in za spoznanje koristno, kakor se uče izkoriščani iz vsakega poraza za svojo bodočnost. Škoda le, da nismo vedeli o pravem času, kaj je »domovina«. Nemški militarizem nas je pogнал v klavnico, jugoslovanski nam pa pridiga zopet o domovini in nas pušča nepreskrbljene, lačne raztrgane. To pišem za vse tovariše invalide, ne mogoče za kratek čas in za zabavo ali pa iz obžalovanja nad bedo, zavedajoč se, da s tem še ni nič pomagano, temveč pišem zato, da vsak invalid spozna rešitev iz bednega položaja ravno v neizprosni boju proti temu krivičnemu družabnemu redu, ki v izkoriščanju bližnjega gazi vsa takozvana »načela« vere, narodnosti, patriotizma itd. — To spoznanje je predvsem potrebno v naši invalidski organizaciji, ki v znamenju boja lahko izboljšuje zboljšanje za invalide. Zato mora hoditi ona skupaj z bojevnimi delavskimi organizacijami, ne pa se valjati pred generali, pred militarizmom.

Akcija „Rdeče pomoči“ v Sloveniji.

V krizi kapitalističnega sistema se kapitalistični razred poslužuje vseh sredstev, da popolnoma zasušnji proletarski razred in da zlomi njegovo odporno silo. V svojem stremeljenju se kapitalistični razred naslanja na zakonodajo buržuazne države, da tako da videz zakonitosti svojemu nasilju; kjer pa še to ne zadostuje, si potom buržuaznih parlamentov, kjer ima svoje emisarje v vseh meščanskih strankah, izposluje izjemne zakone. Tako buržuazna zakonitost v resnici ščiti in sankecionira vsa nasilja kapitalističnega razreda, ki se jih ta poslužuje v obrambo svojih gospodarskih interesov.

Jasno je zato, da se v kapitalistični družbi ves delavski boj, tudi boj za golo človeško življenje, ki je naperjen proti gospodarski diktaturi kapitalističnega razreda, sam po sebi spremeni vedno v politični boj. Država in kapitalistični razred sta solidarno telo. Zato vsak delavski boj, ki stremi za popolnim gospodarskim in političnim osvobođenjem delavskega razreda, naleti na odločen odpor i meščanske države i kapitalističnega razreda.

Dejstvo pa je tudi, da se proletariati, če noče postati popolen suženj, mora boriti. A v boju so žrtve neizogibne. Ena stranka dveh borečih se sil mora podleči: če zmaga proletariati, vpostavi proletarsko diktaturo, če zmaga kapital, se njegova razredna meščanska diktatura le še ojači. Vsak, tudi samo delni uspeh delavskega razrednega boja (uspešne stavke), pa naravno oslabi kapitalistično diktaturo.

Tega se zaveda kapital. Zato je njegova najrafiniranejša taktika, da proletarski razred razdvaja; potom svojih ekspozitur (cerkve, šole, meščanskih prosvetnih organizacij, meščanskega časopisja...) neti in pospešuje med proletariatom »kulturno« diferenciacijo, »načelno« nepomirljivo borbo, da tako lažje zakrije svoje gospodarsko in politično diktaturo. Kapitalistična taktika je rafinirana, hinavska: frasoni in katoliki (ev. celo duhovniki!) so edini v obrambi svojih gospodarskih pridobitev, gospodarskega izkoriščanja ljudstva; le proletariati naj se bije »za načela«!

Najzavednejši, revolucionarni del proletariata se bori proti takim razmeram: propagira med proletariatom revolucionarno ločitev duhov; proletariati naj se zedini v enotni fronti proti enotni fronti kapitala; v nepomirljivi razredni borbi naj napada kapitalistični red, dokler ga s silo ne razruši in se tako resnično — gospodarsko in politično — osvobodii!

Za razširjanje takega bojevnega razpoloženja med proletariatom ima buržuazija kruto razredno orožje: izjemne zakone. Prvoboritelje proletariata stavijo izven zakona, mečejo jih v zapore, izganjajo iz domovine...

Za te žrtve kapitalističnega razrednega nasilja zbira prispevke »Rdeča pomoč«!

Akcija „Internacionalne delavske pomoči“ v Sloveniji.

Pokrajinski odbor »Internacionalne delavske pomoči« za Slovenijo je na seji 21. marca sklenil, da pozove vse v Nezavisnih organizacijah organizirano delavstvo, da v namen Internacionalne delavske pomoči odstopi čimprej enodnevno mezdo. Obe vrhovni instanci — politična in strokovna — sta akcijo takoj odobrili.

Vse prizadete organizacije smo že pismeno naprosili, naj od članov poberejo označene prispevke. Da je akcija zelo nujna, je razvidno iz naših pozivov v »Glasu Svobode« 28. februarja in 3. aprila.

Pozivamo vse naše člane na deželi, da žrtvujejo čimprej gori označeno mezdo. Kdor ne more naenkrat, naj plača v obrokih.

Ljubljanskim članom nezavisnih organizacij!

Ljubljanske člane pozivamo, da čimprej izročijo enodnevno mezdo s. Ostercu, ki ima nabiralno polo PO IDP, ali pa sodrugu tajniku. More se plačevati tudi v obrokih.

I. Izkaz prispevkov za IDP.

Doslej so sodrugu tajniku izročili svoje prispevke za IDP sledeči sodrugi:

I. Baznik 30 Din; Marcel Žorga 50 Din; I. Čepelnik 50 Din; Ivan Bukovnik 100 Din. Skupaj 230 Din.

Obračun za februar — marec 1924.

Ze več časa smo čutili živo nujnost neke trajne ustanove, ki bi po smotrenem načrtu redno zbiralala prostovoljne prispevke za žrtve reakcije.

Sedaj se borimo še z začetnimi težkočami! Februar in prvo polovico marca je Pokr. odbor »Rdeče pomoči« moral v prvi vrsti posvetiti propagandi po deželi; ustanovili so se krajevni odbori: Ljubljana, Jesenice, Maribor, Trbovlje, Zagorje, Litija, Zalog.

Teško je bilo tudi vprašanje, kako zasigurati vir rednih dohodkov. V ta namen je PO izdal bloke, Leninove razglednice in kolke. S temi predmeti smo skušali nuditi KO možnost, da z malenkostnimi prispevki zberejo vsaj nekaj sredstev.

Misel »Rdeče pomoči« v Sloveniji še ni popularizirana, ker je čisto nova ustanova. Vsi KO zato še niso mogli vršiti svoje proletarske dolžnosti, kakor bi želel PO. Manjka še povsod velikega smisla etične solidarnosti z onimi žrtvami, ki so neizogibne v meščanski družbi; manjka pa še tudi discipline. Kolikortoliko častno izjemo tvorita samo KO Ljubljana in Trbovlje, ki sta PO šla najbolj na roko; z drugimi smo le deloma zadovoljni; KO Jesenice nam pa niti obračuna ni poslal, kljub temu, da je pričel delovati prvi.

Bilanca za februar — marec 1924.

I z d a t k i.		D o h o d k i.	
	Din		Din
Bloki	600—	KO Ljubljana	560—
Razglednice	1545—	KO Maribor	150—
Kolki	500—	KO Litija	90—
Splošni stroški (2 štampiljki, nekaj splošnih stroškov za »Internacionalno del. pomoč«, korespondenca, papir i. dr.)	262—	KO Trbovlje	285—
Podpore	50—	KO Zagorje	175—
		Razno	192-50
		Darila (2 neimenovana po 5 Din, 1 po 10 Din, Habe, št. II 5 Din, L. Slamnjak, Vel. Lašče 15 Din	40—
		Primanjkljaj	1465-50
Skupaj	2957—	Skupaj	2957—

Ljubljana, 8. aprila 1924.

Pokrajinski odbor »Rdeče pomoči«.

PREDNAZNAVILLO
Sredi aprila izide III. zvezek marksistične biblioteke:

VLOGA PROLETARSKÉ STRANKE.

Ta knjiga je najbolj zanimive vsebine; vsebovala bo prispevke Lenina, Zinovjeva, Buharina. Najprimernejša za 1. maj.

Izšel je drugi zvezek »Proletarske knjižnice«. So to pesmi mladega proletarskega pesnika Mile Klopčiča:

„Plamteči okovi“

Knjiga je na zunan krasno opremljena, vsebina zbranih pesmi pa je prvovrstna. Iz njih gori samozavest proletarcev, kipi boj svobode z močjo. »Plamteče okove« bo čital vsak sodrug in sodružica z navdušenjem in moč borbe mu bodo vlival v žile.

»Plamteči okovi« se naročajo pri »Proletarski knjižnici«, Ljubljana, Turjaški trg št. 2 (dvorišče), pa tudi pri upravnistvu »Strokovne Borbe« in »Glasa Svobode«. Z naročilom pa pošljite obenem denar in poštino. Tudi mi, kar nas je proletarcev, (in na milijone nas je), moramo imeti svojo »Proletarsko knjižnico«.

Naročajte torej knjige »Proletarske knjižnice«!

Industrijski delavci ne morejo izpolniti svoje velike zgodovinske naloge — osvoboditi človeštvo izpod jarma kapitalizma in vojne, če se zabubijo v svoje ozko-ehovske in ozko-poklicne interese; kot razred, ki je dejansko revolucionaren in ki dela v res socialističnem duhu, bo proletariati zmagal le tedaj, če nastopa in dela kot predstraža vseh delovnih in izkoriščanih množic, kot njih voditelj za strnoglavljenje gospodarstva izkoriščevalcev; to pa je neizvedljivo, če se ne prenese razrednega boja v vas, če se ne združijo delavne kmetske množice s stranko proletariata...

Pariška komuna 1871.

Izšel je 2. zvezek marksistične biblioteke: Pariška komuna 1871.

Knjiga vsebuje zgodovinski razvoj revolucionarnega gibanja v Franciji, opisuje potek prve proletarske revolucije in se pri tem dotika mnogo važnih vprašanj za delavski razred, kot n. pr. vprašanje politične proletarske stranke, sindikalizma, versko vprašanje, žensko vprašanje, problem revolucionarnega gibanja sploh, vprašanje meščanske in proletarske države itd. itd.

Knjiga z bogato vsebino je razdeljena v štiri velika poglavja.

1. Socialno-gospodarski pogoji pariške komune.
2. Potek pariške komune.
3. Zakaj je propadla pariška komuna.
4. Karl Max in Engels o izkušnjah pariške komune.

Knjigi je prideljen slovarček tujih besed, urejen po abecedi.

Knjiga ni nič manj zanimiva kot brošura o Leninu, oziroma vsebuje še več poučnih stvari.

Knjigo krasé 4 slike. Nobeden ne bi smel biti brez te knjige. Nizka cena (5 Din) omogoča vsakemu, da jo kupi.

Naroča se jo na upravništvo »Glasa Svobode« kot Leninovo brošuro. Denar pošljite naprej (5 dinarjev za knjigo in 50 para za poštino). Pogoji za naročanje knjige ostanejo za razprodajalce isti kot za Leninovo brošuro.

Naročajte in širite knjigo!

Lastnik in izdajatelj Konzorcij. Odgovorni urednik Anton Sušteršič.

Tisk tiskarne »Merkur« v Ljubljani.